

Bayer Zsolt: Választás el?tt 1. rész – Az identitásokról

2026 április 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Ha Európának van még jöv?je, az Közép- és Kelet-Európában van.

Sokféle identitása van egy embernek, hiszen szül?faludhoz, egykori iskoládhoz vagy éppen kedves

focicsapatodhoz is ragaszkodsz, de három f? identitás van, amely egy életen át ki- és megjelöl téged, s meghatározza, hogy ki vagy. E három identitás: a vallási identitásod, a nemzeti identitásod és a nemi identitásod. Ideje megvizsgálni, miképpen alakult e három identitás az elmúlt évszázadokban és évtizedekben.

Európában hosszú évszázadokon át a vallási identitás volt a legfontosabb, a meghatározó. Ha megkérdeztek egy embert mondjuk a XV. vagy XVI. században, hogy te ki vagy, biztosan így kezdte a választ: X. Y. vagyok, katolikus (vagy a protestantizmus térhódítása után református), ennek és ennek a h?bérúrnak az alattvalója, s csak ezután következett, hogy magyar vagy német vagy francia vagy bármi más. Majd megérkezett a felvilágosodás.

A felvilágosodás elkezdte lebontani a vallási identitás primátusát. Nem véletlen, hogy a felvilágosodás édes gyermeke volt a nacionalizmus, hiszen éppen az volt a cél, hogy a feudális állam (és a vallási univerzalizmus) helyett létrehozza a nemzetállamokat, és a nemzet sáncai mögé beemelje mindazokat, akik onnan a nemesi államban ki voltak rekesztve. Így jöttek létre a felvilágosodás és a nacionalizmus eredményeképpen a nemzetállamok, s így vált a vallási identitás helyett els?dlegessé a nemzeti identitás. Amely immár meghatározó volt egészen a második világháború végéig.

Így vált a vallási identitás másodlagossá. Mára pedig gyakorlatilag megsz?nt létezni Európa nyugati felén. Egyéb folyamatok eredményeképpen ma már az a régi igazság is érvényét veszítette, amely szerint Európában az is keresztény, aki ateista, hiszen a kereszténységet nem Európa hozta létre, de a kereszténység teremtette meg Európát. Ez is odavan.

És térjünk vissza a nemzeti identitásra! A második világháború egyfelöl súlyosan diszkriminálta a nacionalizmust, mivel a normális középúton megmaradni képtelen németek feltalálták a nácizmust, a való élett?l és a normális emberi érzelmekt?l, érzésekt?l és identitásoktól elszakadt kommunisták pedig a nácizmust azonosították a nacionalizmussal – nem véletlen, hanem tudatos döntés volt részükr?l, hogy a háború után a nácizmus helyett mindig a fasizmust használták, hiszen a nácizmus feloldása a „nemzeti szocializmus” lett volna, de a szocializmust egy lapon emlegetni a nemzetivel és Hitler ideológiájával maga lett volna a szentségtörés. Másrészr?l a nyugati világban gy?zedelmesked? globális kapitalizmus – mint nevéb?l is következik – elkezdte kin?ni a nemzeti kereteket, s elkezdett egyre inkább globális keretekben gondolkodni, m?ködni, létezni.

A második világháború után ráadásul a kommunizmus b?vkörébe zuhanó nyugati értelmiség szintén sokat tett azért, hogy a nemzeti identitást felszámolja.

Róluk írja Jean Sévillia Az értelmiség terrorizmusa cím? m?vében: „Ötven éve tart. Párizsban néhány tucat ember adja meg a hangnemet. M?sorokban beszélgetnek, cikkeket publikálnak, könyveket írnak, egyetemen oktatnak, vitákban szólalnak fel, petíciókat írnak alá, együtt ebédelnek… 1945-ben azt hirdették, hogy a Szovjetunió maga a paradicsom, és Sztálin dics?ségét zeng? verseket írogattak. 1960-ban azt gondolták, hogy a gyarmati rendszer felbomlása csodásan megoldja a tengerentúli népek gondjait.

1965-ben Fidel Castro, Ho Si Minh és Mao jogos harcát üdvözölték. 1968-ban azt hangoztatták, hogy a jólét a mindenféle kötöttség eltörléséb?l keletkezik. 1975-ben Pol Pot kambodzsai hatalomátvételét?l voltak elragadtatva. 1981-ben azt hitték, hogy a sötétségb?l a fénybe léptek. 1985-ben támogatták, hogy Franciaország megnyissa határait a világ összes menekültje el?tt. 1992-ben meg voltak gy?z?dve arról, hogy a nemzetállamnak vége, és hogy a maastrichti szerz?dés Európája új korszakot nyit meg az emberiség történelmében. 1999-ben kijelentették, hogy a család és az erkölcs elavult forgalom.”

Világos beszéd. És igaz. A hatvanas évek nyugati „forradalmai” mind innen, ezeknek a kommunista értelmiségieknek a szellemiségéb?l n?ttek ki, Rudi Dutschke és Daniel Cohn-Bendit ezeken az eml?kön nevelkedett, így és ezért próbálták meg az elmebajukkal eltüntetni a normalitás világát, és ugyanezeken a gyökereken szökött azután szárba az összes nyugati terrorszervezet, az olasz Vörös Brigádoktól a német Vörös Hadsereg Frakcióig, ezek gyilkoltak, raboltak és robbantottak a „szép új világ” eljövetelének ígéretével.

Ám a normalitás világa – s benne az egészséges nemzeti identitás – még sokáig ellenállt. Annak ellenére is, hogy a normális középúton megmaradni mindig képtelen németek, a második világháború alatt elkövetett felfoghatatlan b?neik miatti lelkiismeretfurdalásuk okán élen jártak a nemzeti identitás felszámolásában is, és azóta már a harmadik generációba nevelik bele már óvodáskorában, hogy szégyelljék magukat, amiért németnek születtek.

Igen, a németek ilyenek. Amikor nácinak kellett lenni, ?k csinálták, abban nem volt hiba. Azután meggy?z?désem, hogy egy hely volt a világon, ahol nemcsak maradéktalanul „csinálták” a kommunizmust, de még élvezték is, az a hely pedig az NDK volt. S ma, hogy agyhalott, identitás nélküli, öngy?löl?, LMBTQ-, woke-, cancel culture zombinak kell lenni, most ezt „csinálják”, abban hiba nincs.

De Európa nyugati fele máshol sem áll jobban a nemzeti identitás kérdésében. S ahogy a vallási identitást sikerült felszámolni, s ezzel egyszersmind Európa egyik szellemi-lelki-erkölcsi fundamentumát is lerombolni, úgy mára a nemzeti identitás felszámolása is „remekül” halad.

S talán észrevették már, hogy a maradék identitást, a nemi identitást most kezdték el felszámolni. Nincsen többé férfi és n?, ezek olyan elavult fogalmak, csakúgy, mint a család. Ma minden hülye az lehet, aminek éppen képzeli magát. Legutolsó olvasmányom szerint ma hetvenkétféle (72!) nemi identitást tartanak számon a „modernek”. A normalitás pedig pontosan tudja: ahol hetvenkétféle a nemi identitás, ott nincsen már egy sem. Ott már csak idióták, elmebetegek, torzak és feleslegesek vannak.

A már emlegetett Sévillia idézett m?vének Szabadság, Egyenl?ség, Szexualitás cím? fejezetében többek között ezeket olvashatjuk: „»Gy?lölök minden családot!«: ez a kiáltás zeng minden nap. Egyáltalán nem a társadalom, hanem az elit kiáltja ezt. (…) A család válsága egész Európára jellemz? súlyos tendencia. (…) Íme a nyolcvanas és kilencvenes évek egyenlege: a házasságkötések számának csökkenése, a válások számának növekedése, az élettársi kapcsolatok szokványossá válása, a házasságon kívüli születés általánossá válása, az új összeállítású családok megsokszorozódása, az egyedül él?k számának robbanásszer? növekedése. A 2000. évben a hagyományos családok (egy házaspár egy vagy két gyerekkel) az utolsó mohikánoknak t?nnek. (…) A kor szentesíti a boldogságkeresést és önmegvalósítást. A választásszabadságot, a változás ízét, az ösztönök kielégítését ösztönzi. A házasságot, a hosszú távú kötelezettséget most már elviselhetetlen kényszernek érzik. A család szubjektív fogalommá válik: az egyén törekvése el?bbre való a pár örökkévalóságánál, a pár egyetértése megel?zi a gyermek érdekeit. (…) A baloldal, a ’68-as májusi lány számára mindenfajta stabilitás frusztrációt jelent. Mindenfajta állandóság a börtönnel ér fel. Mindenfajta h?ség a kasztrálással egyenl?. A család gátló er?. A család az egyén elfojtása. A család haladásellenes erkölcs. A család -az értelmiségi terrorizmus elkoptathatatlan érve szerint- Vichyvel egyenl?. (…) 1998-ban, amikor a Matignonban a baloldal székel, hangos felzúdulást tör ki a vitrolles-i (Nemzeti Frontos) önkormányzat döntését követ?en, miszerint születési díjat biztosítanak olyan családok részére, ahol az egyik szül? francia vagy európai uniós állampolgár. A kormánybiztos követeli (és el is éri) a rendelet visszavonását arra hivatkozva, hogy a »nemzetiségi követelményeken alapuló diszkrimináció jogtalansággal szennyezett«. (…) A ’68-as nemzedék (…) a szexuális szabadság dogmájára hivatkozva továbbra is úgy gondolja, hogy az élet »határtalan élvezet«. És a fiataloknak tartott szexuális nevelés egyetlen általa figyelembe vett formája a boldogság netovábbjának tartott fogamzásgátlás megtanítása. (…) Egyesek merészelik felidézni,, hogy az erkölcsi korlátok, a kulturális szokások és a vallási megközelítések lerombolása nem vezet fejl?déshez a szexualitás terén. Hogy a régi kötöttségek nem voltak önkényesek. Hogy megfeleltek mind az egyéni, mind a társadalmi szükségleteknek. Hogy az ember lelke és teste egységet alkot. Hogy az ember a felel?sség gyakorlásával teljesedik ki. Hogy a szerelem összefügg a tisztelettel. Hogy a civilizáció jele érzést vinni egy testi aktusba. Hogy a h?ség erény. Hogy szükség van a család újbóli felépítésére. ezeket a kisebbségben lév?, alig hallgatott és alig figyelt hangokat mégis zavarónak tartják. Az értelmiségi terrorizmus új tervet dolgoz ki ellenük: az erkölcsi rend visszatérésének veszélyét. Ez a Mac-Mahonra való hamis történelmi célzás most is kísérteties veszedelmet takar. Amikor a szex mindenhol jelen van – iskolában, televízióban, moziban, magazinokban, regényekben, színházban, reklámban –, a »ketten, négyen, még többen, még többen« szeretkezésr?l álmodók jogainak korlátozására kész puritánok és jótékonykodó hölgyek zászlajait keresgélik. Ez a képzelgés – az erkölcsökre alkalmazott antifasizmus – ugyanúgy m?ködik, mint a többi: megfélemlítésre, megbénításra, rossz hírbe keverésre alkalmas fegyver. A csúsztatás itt is szigorúan jelen van. Az »erkölcsi rend« hívei felel?sek minden rosszért: kirekesztésért, diszkriminációért, rasszizmusért.”

Gondolom, ismer?s mindez. És van egy rossz hírem: Sévillia a ’90-es évekr?l és legfeljebb a 2000-es évek elejér?l beszél. A helyzet azóta rohamosan romlott. Csakúgy, mint az identitásvesztések terén. És az ebben az állapotban lév? nyugati társadalmak az elmúlt tizenöt évben önmagukra szabadítottak egy sok tízmilliós tömeget, amely vallási identitásában középkorian bigott, ebb?l következ?en pedig nemzeti identitása és nemi identitása is kikezdhetetlen. Ráadásul ennek a tömegnek – fentiekb?l következ?en – a termékenységi rátája többszöröse a befogadó társadalom termékenységi rátájának.

Akkor ki fog itt „integrálni” kit, és ki lesz kulturálisan domináns rémiszt?en rövid id?n belül?

Nos, vonjuk le az egyetlen helyes következtetést: a közép- és kelet-európai társadalmak állapota még nem ennyire

kétségbeejt?, egész egyszer?en azért, mert a második világháború utáni jólétb?l kimaradtunk, és így nem volt id?nk teljesen elhülyülni.

Ha Európának van még jöv?je, az Közép- és Kelet-Európában van. Ki kell maradnunk mindabból, ami a nyugatot tönkretette és lassan felszámolja.

Ennek pedig egy záloga van: a Fidesz–KDNP.

Április 12-én mindenkinek el kell menni szavazni a normalitásra, máskülönben nem lesz jogunk az ezeregyszáz éves történelmünkhöz, és nem lesz jogunk belenézni a gyermekeink és az unokáink szemébe.

Április 12-én: csak a Fidesz–KDNP!

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló